

Με τοὺς ὀδόντας αὐτῶν σφύρου κομμάτια ξύλων· τὴν λάσπην δὲ καὶ λιθάρια σηκόνουν μεταξύ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ τοῦ λαιμοῦ των. Τὸ ἔργον αὐτῶν ἐκτελοῦν διόλου τὴν νύκτα. Ὅταν αὐξηθέντες χρειασθῶσιν ἄλλας κατοικίας, ἢ ὅταν μετατοπισθῶσιν εἰς ἄλλην θέσιν, κατακόπτουν μὲν τὰ ξύλα πρόϊμα τὸ θέρος, ἀρχίζουσι δὲ νὰ κτίζωσι τὸν Αὐγουστον· ἀλλὰ δὲν τελειοῦν τὸ ἔργον αὐτῶν, πρὶν ἐμβῆ ὁ ψυχρὸς καιρὸς. Τρέφονται δὲ ἀπὸ τὸν φλοιὸν δένδρων, προτιμῶντες πάντοτε τὸν τῆς λεύκης καὶ ἰτέας, ἔ, διὰ χειμερινὴν ζωτροφίαν, σφύρου ἐπάνωθεν τῶν ποταμῶν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν ξύλα κοπτόμενα τὸ καλοκαίριον· ἀλλὰ τροφὴν προηγουμένην κατὰ τὸν χειμῶνα ἔχουν παχεῖαν τινὰ ῥίζαν, βλαστάνουσαν εἰς τὰ βάθη ποταμῶν ἔ λινῶν. Τὸ καλοκαίριον δὲ τρώγουσι βότανα, κόμαρα, κτλ.

Εὐθύς ἀφοῦ συντριβῆ ὁ πάγος τὴν ἀνοιξιν, ἀφίνοῦν τοὺς οἴκους των, καὶ περιφέρονται ὅλον τὸ καλοκαίριον· ἐπιστρέφουσι δὲ εἰς τὴν παλαιάν αὐτῶν κατοικίαν τὸ φθινόπωρον, ἂν δὲν εὗρωσι θέσιν πλέον ἐπιθυμητήν, καὶ προβλέπουσι τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὸν χειμῶνα ξύλων ἀποθήκην. Ὁ κάστωρ ἔχει ἕξεις καθαρίους, ἐκβαίνων πάντοτε ἀπὸ τὸν οἶκον διὰ τὰς χρείας τῆς φύσεως. Ἡμερόνουνται εὐκόλως—λαμβάνουσι κλίσις ἰσχυράν πρὸς τὴν ἀνθρώπινον κοινωνίαν—διδάσκονται προθύμως νὰ τρώγωσι ζῶων σάρκα—φυλάττουσι πάντοτε τὰς καθαρίους αὐτῶν ἕξεις—καὶ ἀγαποῦν νὰ χαϊδεύωνται. Γεννοῦν δὲ ἀπὸ δύο ἕως πέντε τὴν φοράν. Τοῦ κάστορος τὸ κρέας εἶναι νοστιμώτατον. Τῆς μηλωτῆς του δὲ ἡ ἀξία εἶναι πασίγνωστος. Τὸ χροῶμά του εἶναι γενικῶς βαθυτάτον ὑαλιστερόν μελάγχρονον.

Οἱ κυνηγοῦντες τοὺς κάστορας τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ γνωρίζωσι καλὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των. Τὰς ὑπογείους καμάρας ἢ τρύπας αὐτῶν ἀσκαλύπτουσι, κτυποῦντες τὸν σιμὰ εἰς τὰς ὄχθας πάγον. Ἐνῷ δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐνασχολοῦνται τοιοῦτοτρόπως, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἀλειρότεροι ἀνοίγουσι τὰς οἰκίας των, καὶ οἱ κάστορες, μὴν ἐμποροῦντες νὰ μένωσι πολλὴν ὥραν ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, ἀσφαλιζοῦνται καὶ πιάνονται ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν.

Κατὰ τὸ παρὸν γνωρίζονται τὸ πλέον οἱ κάστορες ὡς Ἀμερικανὰ ζῶα· ἀλλ' ἀρχήτερα ὑπῆρχαν ἀφθόνως καθ' ὅλα τὰ βορεινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Καὶ τὴν σήμερον δὲ ἀπαντῶνται ἀκόμη ὀλιγοστοὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ροδανοῦ, τοῦ Δουνάβεως, καὶ τοῦ Βεσερά.

ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

ὍΤΑΝ ὁ πιστὸς προσπαθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν ἄπιστον, ἔχει ἀπολογίαν ἰκανωτάτην, ἐπειδὴ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεώς του ταύτης προβάλλει τὸ καλὸν καὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀπίστου. Ἄλλ' ὁ ἄπιστος, ζητῶν νὰ κάμῃ προσηλύτους, εἶναι ἀναπολόγητος, καθότι διὰ τοιαύτης ἐπιστροφῆς δὲν δύναται οὔτε τὸν πιστὸν οὔτε ἑαυτὸν ποσῶς νὰ ὠφελήσῃ.

Ἡ ἐλπίς μελλούσης καταστάσεως εἶναι ἡ κρυφίος μου παρηγορία καὶ ἀναψυχή· αὐτὴ καθιστάνει χαροπὸν τὴν φῆσιν ὀλόγυρά μου· αὐτὴ διπλασιάζει ὄλας μου τὰς ἡδονὰς, καὶ σμικρύνει ὄλας μου τὰς θλίψεις. Ἀποτυχίας καὶ δυστυχίας, πόνον καὶ νόσον, τὸν θάνατον αὐτὸν, καὶ, τοῦ θανάτου τὸ χειρότερον, τῶν φιλάτων μου τὴν ἀπώλειαν, δύναμαι νὰ βλέπω μὲ ἀδιαφορίαν, ἐνόσω φυλάττω πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ἡδονὰς τῆς αἰωνιότητος, καὶ τὴν κατάστασιν ὑπάρξεως, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θέλουν εἶσθαι οὔτε φόβοι οὔτε τρόμοι, οὔτε πόνοι οὔτε λύπαι, οὔτε ἀρρώστια οὔτε θάνατος. Διὰ τοιοῦτον γίνεται τις τόσον ἀνυποφόρος ὀχληρὸς, ὥστε νὰ μὲ λέγῃ ὅτι ταῦτα ὄλα δὲν εἶναι παρὰ φαντασία καὶ ἀπάτη; Εἶναι τάχα ἔντιμος ἢ κακῶν εἰδήσεων ἀγγελία; Ἄν δὲν ἦναι παρὰ ὄνειρον, ἄς τὸ χαίρωμαι, καθότι μὲ κάμνει καὶ εὐδαιμονέστερον καὶ καλῆτερον.

Νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δυσκολεύομαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ἄνθρωπον, ὅστις ἀρεῖται καὶ παραδείσσει καὶ κόλασιν, ἢ, μ' ἄλλα λόγια, μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν. Ὅχι μόνον ἡ ἔμφυτος φιλαντία, ἀλλὰ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος, μᾶς κατευθύνει νὰ ζητῶμεν πρὸ πάντων τὰ ἰδιά μας συμφέροντα. Ἄν ἐμπορεῖ δὲ ποτὲ νὰ συμφέρῃ εἰς τὸν πιστὸν νὰ μὲ βλάψῃ, ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι, οὕτω πράττων, θέλει ζημιωθῆναι εἰς τὸν μέλλοντα γενέσθαι ἰσολογισμόν· ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἂν εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ διαγωγὴν του στοχάζεται τὰ ἰδιά του συμφέροντα, θέλει μὲ κάμνειν πᾶν ὅ,τι δύναται καλόν, καὶ οὐδὲν κακόν. Ἄλλ' ὁ ἄπιστος δὲν πράττει ὡς λογικὸν ὄν, ἂν μ' εὐεργετῇ ἐναντίον εἰς τὸ παρὸν αὐτοῦ συμφέρον, ἢ δὲν με κακοποιῇ, ὅταν τύχῃ νὰ ἦναι πρὸς ὀφελὸς του. Ἐνδέχεται μὲν τιμὴ καὶ καλὴ φυσικὴ διάθεσις νὰ τοῦ δένωσι τὰς χεῖρας· ἀλλὰ ταῦτα, ὅταν δὲν ἐπιστηρίζονται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον ἢ θερησκευτικὰς ἀρχὰς, εἶναι μόθον ἐνοτήματα, κλοπιζόμενα ἕστατοι ἰδεαί.

Βάσεις μὲν ἔχει ἡ ἀπιστία τὴν μωρίαν καὶ ἀστοχασίαν· οἱ μεγάλοι δὲ στυλοὶ καὶ τὰ ὑποστηρίγματα τῆς εἶναι εἴτε ἡ κενόδοξος τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς ἐπιθυμία, νὰ φαίνωνται

Ἡ ἀφθονία τοῦ πλούτου ἐξάπτει ἀντὶ νὰ σέβῃ τὴν δίψαν τοῦ πλούτου.—Κοραῆς.